

Min Bror Spejlg

Line-Maria Lång og Cato Thau-Jensen

DANSKLÆRERFORENINGENS FORLAG

Kære læser

Jeg fik en ny ven for nogle år siden. Han er et smukt menneske, der har et åbent hjerte. Han fortalte, at han havde haft en dårlig barndom, men at det at læse havde hjulpet ham. Han sagde, at børnebøger gør, at det aldrig er for sent at få en god barndom.

Jeg havde en drøm om ham. I drømmen var både min bror og jeg børn igen, men min ven var voksen.

Vi kælkede, og han blev rørt over, at min far sagde, at han skulle tage handsker på. "Handsker på, fordi man fryser?" spurgte han glad i drømmen.

Jeg skrev drømmen ned, og mens jeg skrev, kom jeg til at tænke på, at jeg som barn kendte en pige, der skulle have cykelhjelm på, når hun gled ned ad en rutsjebane, og helst skulle beholde den på hele vejen hjem. Og jeg kendte en anden pige, der måtte være alene hjemme og blive oppe lige så længe, hun gad, spise alt det slik, hun kunne, og se alle de film, hun ville, også selv om de var til voksne og ret uhyggelige.

De to piger var misundelige på hinanden.

De fik begge to ørkenrotter, der døde på under en måned. Den enes ørkenrotte havde hårløse pletter, fordi den blev aet så meget. Den anden pige turde slet ikke gå hen og røre ved sin.

"Min bror Spejlæg" er tegnet af den smukke mand med det åbne hjerte, som jeg blev venner med. Da jeg skrev bogen, var jeg inspireret af ham og alle dem, jeg kom til at tænke på, der blev for beskyttet, og dem, som slet ikke fik nogen beskyttelse.

Og det mod, det kræver at gå verden i møde med et åbent hjerte.

God læselyst.

Dengang jeg mødte min bror Spejlæg, var han ikke blevet min bror endnu, og jeg var ligeglad. Jeg var hverken glad eller ked af det, jeg var bare ligeglad. Og jeg var vist en rigtig lille lort.

Spejlæg sad på en bænk på en bro. Far og jeg så ham en dag, da jeg skulle i skole. Han sad og tegnede i gruset med en pind.

Kan du ikke lade være med at se så trist ud? spurgte jeg.

Jeg prøver, sagde Spejlæg, men der er trolde under broen.

Derfor kan du vel godt smile lidt.

Det er svært, når man aldrig har været barn.

Alle har været børn, sagde jeg.

Ja og nej, sagde Spejlæg, hvis man ikke har haft forældre, der elskede en, så bliver man meget hurtigt voksen.

Jeg har en familie, der elsker mig meget, sagde jeg, for sådan en lille lort var jeg.

Det kan jeg se, sagde Spejlæg. Han lavede to huller i gruset med pinden og tegnede en slags spidse ører og lagde så en lille kvist, der lignede en mund.

Han så ned på katten, han havde tegnet i gruset.

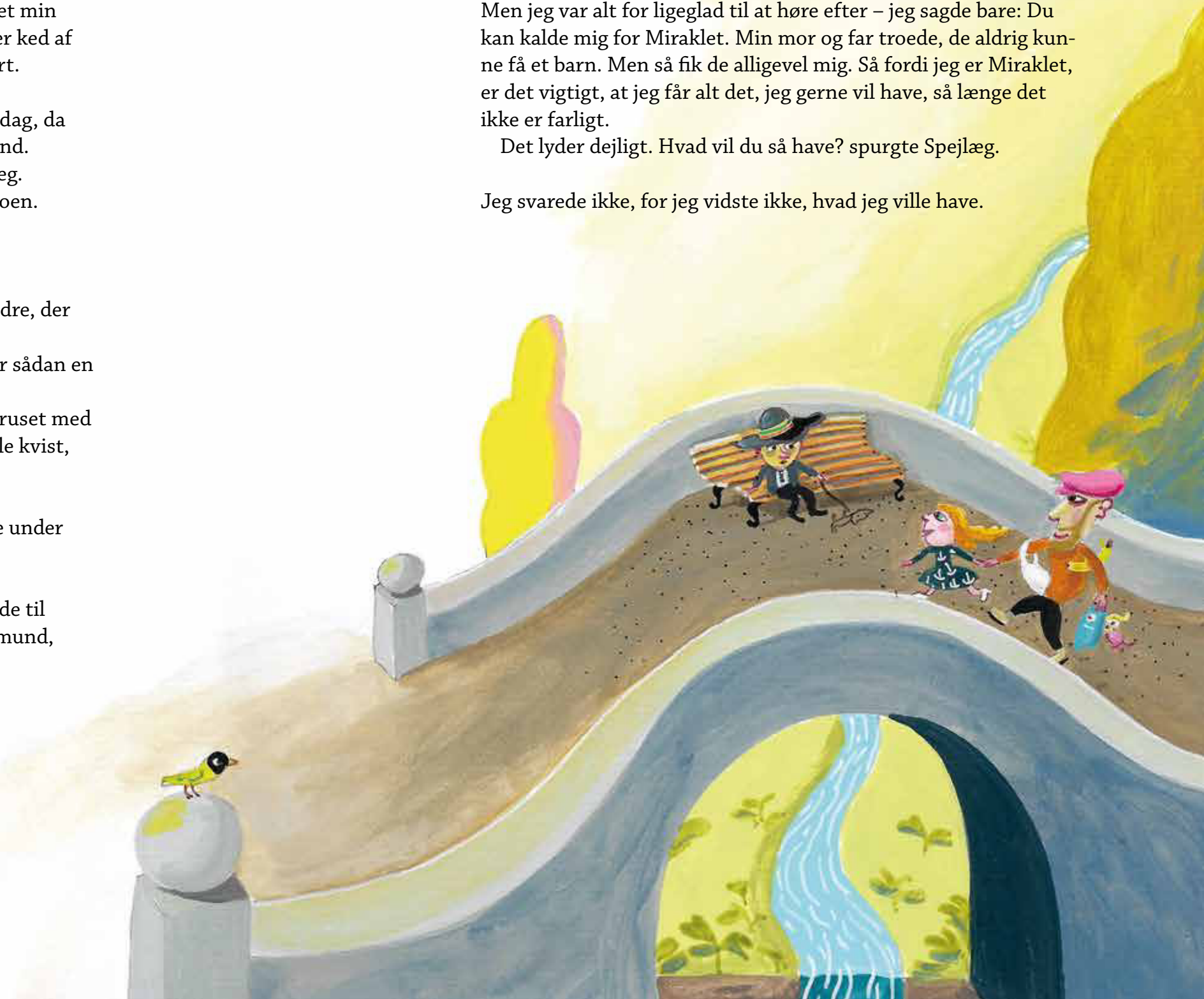
Så sagde han: Og jeg har bare min gruskat og troldene under broen.

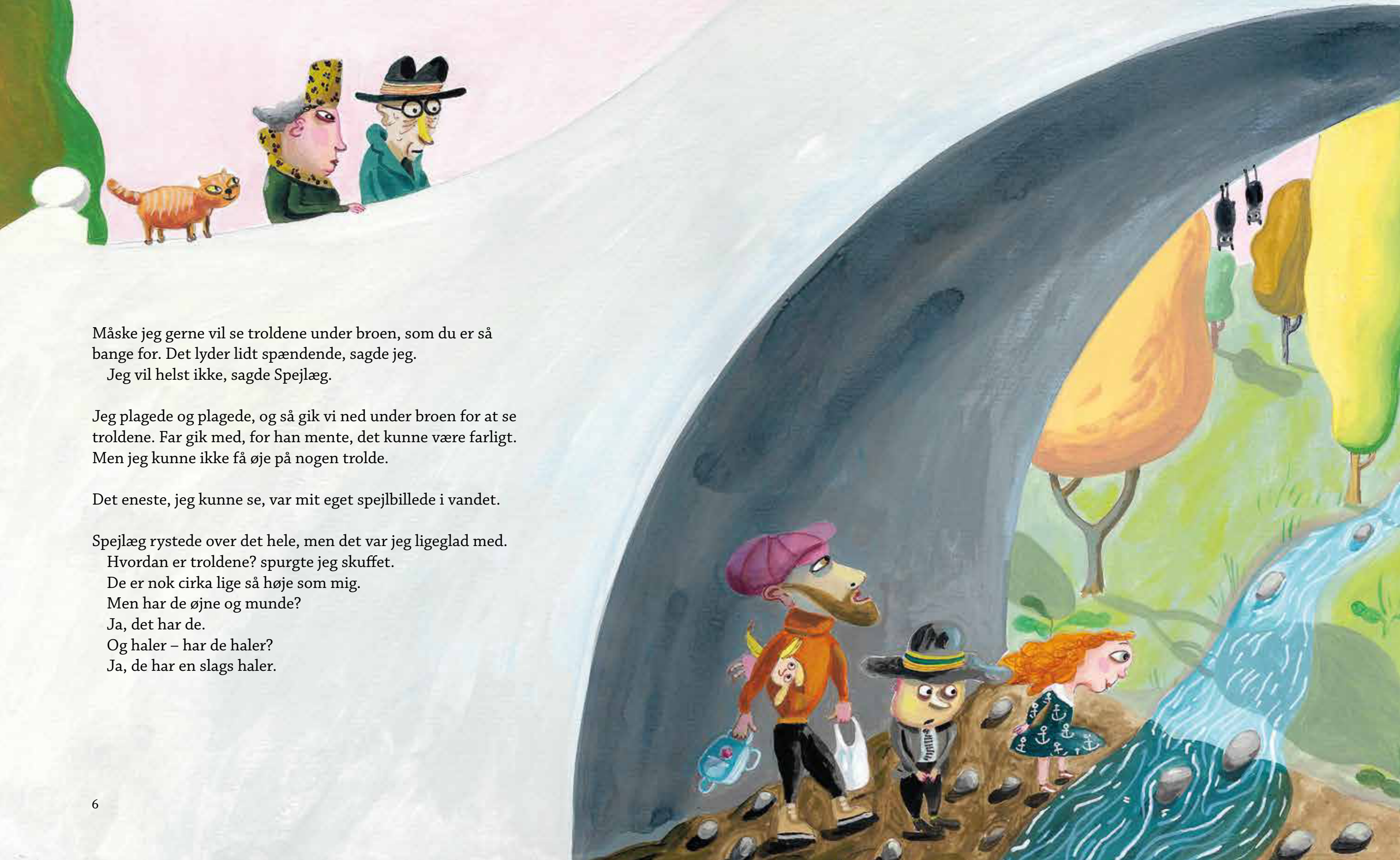
Spejlæg fortalte, at første gang der var nogen, der smilede til ham, var det et spejlæg med to gule øjne og en ketchupmund, og derfor besluttede han sig for at hedde Spejlæg.

Men jeg var alt for ligeglad til at høre efter – jeg sagde bare: Du kan kalde mig for Miraklet. Min mor og far troede, de aldrig kunne få et barn. Men så fik de alligevel mig. Så fordi jeg er Miraklet, er det vigtigt, at jeg får alt det, jeg gerne vil have, så længe det ikke er farligt.

Det lyder dejligt. Hvad vil du så have? spurgte Spejlæg.

Jeg svarede ikke, for jeg vidste ikke, hvad jeg ville have.

Måske jeg gerne vil se troldene under broen, som du er så bange for. Det lyder lidt spændende, sagde jeg.

Jeg vil helst ikke, sagde Spejlæg.

Jeg plagede og plagede, og så gik vi ned under broen for at se troldene. Far gik med, for han mente, det kunne være farligt. Men jeg kunne ikke få øje på nogen trolde.

Det eneste, jeg kunne se, var mit eget spejlbillede i vandet.

Spejlæg rystede over det hele, men det var jeg ligeglad med.

Hvordan er troldene? spurgte jeg skuffet.

De er nok cirka lige så høje som mig.

Men har de øjne og munde?

Ja, det har de.

Og haler – har de haler?

Ja, de har en slags haler.

Så gik far og jeg hjem.

Vil du holde din taske lidt, skat? spurgte far.

Jeg vil hellere ikke holde noget.

Vil du så ikke gå lidt langsommere? spurgte far.

Jeg vil hellere løbe, sagde jeg og løb i forvejen.

Da jeg kom hjem, kunne jeg se, at far ikke var blevet færdig med min gynge, og der var stadig ikke nok sand i sandkassen.

Snart, sagde far forpustet, da han endelig nåede frem.

